

wad nii kalgid ja waljud, et esite ta wist küll teist wiisi ei tee. Ma annan sulle nõu: tule mõneks päewaks minu juure, seni kaua kui su isa veel natuke jachtub. Minu wanemad saamad sind rõõmuga wasta wõtma ja sind kui oma tütarit hoidma. Aeg saab pikka mööda nõu andma ja ehk ka sind oma isaga jälle ära lepitama. Mis sa armad sest?”

Anu wiititas natuke. See mõte tõeste isamajast wälja miina oli tal wäga raske ja tibe. Ta tõusis äkitselt üles ja läks taha kambri. Jäi oli laua ääres istunud, käed filmade ees.

„Armas isa“, palus Anu kätse isa poole tõstes wäga südameliku häälega, „ära lüka mind mitte enesest ära ja kuulama palwet, mis mina su ette panin! Ära aja mind mitte selle pärast majast wälja! Ma palun sind lõigest südamest ja hingest.“

„Kas jätad oma jonnid järele ja lased Marti Mart olla?“ küsis isa lõwa häälega ja pool pilgates.

„Armas isa“, wastas Anu veel enam paludes, „ma ei wõi mitte seda teha, mis wastu mu süda tõrgub — —“

„Koh, siis mine, lubu sa tabad ja tee, mis su meelest hääl on“, hüüdis isa jälle ueste wihadse sattudes.

Anu nägi ära, et siin midagi ei wõinud parata. „Koh, siis Jumalaga!“ hüüdis ta ueste nutma hakates isale, tagasi kambri wälja minnes, aga see ei nähtud seda tähele panemat.

„Jah, Mart, ma tulen sinuga ühes, sest ühte lohta pean ma ometi minema ja kusgil söömaja leidma“, ütles Anu ette kambri astudes Martile.

Beerand tundi pärast oli Anu oma asjakesed kokku pannud ja sõitis Marti seltsis libedaid filmapisaraid walades kodust ära Marti omanduse, Salgu talu, poole. Kartubelli-pa-nejatest mööda sõites hoidis Anu oma nutust nõgu warjul. Aga ära tühjast tüdruk küsis eemalt: „Koh, kuba nüüd, Anu?”

„Sõidan mõneks päewaks Marti ja tema wanemate uut lohta vaatama“, kostis Anu ennast rõõmsaks sundides, et julane ja tüdrukud millestgi aru ei saaks. „Jumalaga!“

„Jumalaga“, ütlesiwad töötegiijad ja wanger sõitis edasi.

Mart oli Anuga lapse põlwele sagedaste ühes olnud, selle pärast ei olnud see sõitmine nende meelest just mitte ime aga

siiski oli see neile aru saamata, mis Anu just nüüd kewa-
disel ajal kodust mitmeks päewaks ära läks ja päälegi nii äkitselt ja ilma et seda enne oleks ütelnud. Muidu aga oli kõik see asi üksi peremehe, Anu ja Marti wahel sündinud, ja keegi teine ei olnud sest lõualestgi kuulnud.

Peremees ise oli näo laua ääres kätte jõe katnud ja istus nüüd hulga aega saäl, ega läinud lubugi wälja, ja ei pannud tähelegi kui Anu juba ära oli läinud.

(Jutu lõpetus tuleb tulewal aastal).

Kalendri lugejatele.

Ärge pange pahaks, armsad Kasulise Kalendri sõbrad, et jutuga see lord pooleni jäin. Aga mis parata, kui ruum ei luba, ehk küll isegi hääl meelega ära ütlesin, luda Marti ja Anu kätt edaspidi käis. Peate siis sellega kuni tulewa aastani kannatama. Juba mitu aastat järgi mööda astun siin tähtsamatuse Teie ette, ja selle pärast loodan, et lugejatel minu wastu nii palju kannatust on, et wõivad lord järke oodata, ehk küll iga aasta olen ühe täielise jutu ära lõpetanud. Muidu saadan ja soowin lõigile Eesti wendadelle tubat terwist. — Wabaeajal olen jälle wäga laugel maal teed käimas olnud ja annan siin lõigile reisiugude armastajatele teada, et ma oma teekonna üles kirjutan ja trükkida lasen. Wõib olla, et mõnel lust on lugeda ja kuulda saada, luda inimesed ka wõderastes maades elawad ja mis saäl muidu veel näha ja kuulda on. Mis inimene on ise näinud, see on ikka palju lõbusam jutustada ja ka lugeda, kui see, mis muidu kirjades ümber pandakse. Minu tee wiis mind reisisdes Poola, Saksa, Austria, Italia, Tirol, Baieri, Sakseni, Ungria ja mitmest muust wäiksemast maast läbi, ja olen nendes maades mõndagi näinud, mis ka teistele, kel enestel wõimalik ei ole seda kõik näha saada, teaduse ja lugemise wäärt on. Veel lord lõigile terwist! Teie wana tuttav

R. M. S.